

Ο μύθος του Μελέαγρου

"Στην Καλυδώνα, αρχαία πόλη της Αιτωλίας, βασιλιάς ήταν ο Οινέας, γυναίκα του ήταν η Αλθαία, κόρη του Θέστιου, βασιλιά της γειτονικής Πλευρώνας και γιος τους ο Μελέαγρος.

Κάποιο καλοκαίρι ο βασιλιάς προσφέροντας θυσίες στους θεούς ξέχασε την θεά Άρτεμη, την προστάτιδα της χώρας. Η θεά θύμωσε και για να τον εκδικηθεί έστειλε έναν πελώριο άγριο κάπρο, με φοβερούς χαυλιόδοντες, να καταστρέψει τα βασιλικά κτήματα, να αφανίσει τα ζώα και να τρομοκρατήσει τους ανθρώπους. Το βασιλόπουλο, ο Μελέαγρος, ζήτησε βοήθεια απ' τις άλλες πολιτείες. Έτσι μαζεύτηκαν στην Καλυδώνα 35 ήρωες και ανάμεσα τους ο αδερφός της μάνας του Αλθαίας, γιος τον βασιλιά Θέστιου απ' τη γειτονική Πλευρώνα, όπου ζούσαν οι Κουρήτες. Επίσης πήγε και μια γυναίκα, η Αταλάντη,

την οποία ο πατέρας της όταν γεννήθηκε την είχε εγκαταλείψει στο βουνό, γιατί δεν ήταν αρσενικό παιδί. Εκείνη μεγάλωσε με το γάλα μιας αρκούδας και έτσι έγινε ατρόμητη. Παρουσίαζε μεγάλη συγγένεια και πολλές ομοιότητες με την θεά του κυνηγιού, την Άρτεμη. Έτσι αφού η θεά Άρτεμη ήταν αυτή που είχε στείλει τον κάπρο, η Αταλάντη ήταν η εκπροσώπηση της ίδιας της θεάς Άρτεμης.

Πολλοί ήρωες από αυτούς έπεσαν νεκροί από τον κάπρο μέχρι που η Αταλάντη χτύπησε με επιτυχία το άγριο ζώο στην πλάτη και το πλήγωσε. Τότε ο Μελέαγρος κατόρθωσε να το σκοτώσει. Νιώθοντας δυνατή αγάπη για την Αταλάντη της χάρισε το δέρμα και το κεφάλι του κάπρου και αυτή τα

αφιέρωσε στο ναό της Αθηνάς. Οι άλλοι ήρωες αγανάκτησαν και θύμωσαν που το έπαθλο το πήρε μια γυναίκα. Πολύ αντέδρασε ο θεός του Μελέαγρου με τον οποίον μάλωσε ο Μελέαγρος. Αιτία αυτού του τσακωμού ήταν οι Καλυδώνιοι - Αιτωλοί και οι Πλευρώνιοι - Κουρήτες να φανατιστούν και να αρχίσουν να χτυπιούνται μεταξύ

τους. Οι Αιτωλοί, με κύριο υπερασπιστή τον Μελέαγρο, νίκησαν και οι Κουρήτες αδυνάτησαν να κρατηθούν στα τείχη της Καλυδώνας. Στη μάχη πάνω ο Μελέαγρος, σκόπιμα ή άθελα του, σκότωσε τον θείο του. Μόλις η Αλθαία έμαθε του αδερφού της το φόνο απ' το χέρι του γιου της έπεσε στα γόνατα και με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα αρχίζει γοερά να χτυπά τη γη με τις παλάμες της και να επικαλείται τους θεούς του Κάτω Κόσμου, τον Άδη και την Περσεφόνη, να δώσουν θάνατο στον γιο της, τον Μελέαγρο.

Καθώς η είδηση της φοβερής αυτής κατάρας δεν άργησε να φτάσει στ' αυτιά του Μελέαγρου, ο ήρωας στενοχωρήθηκε και αποσύρθηκε απ' τον πόλεμο, κλείστηκε στο σπίτι του. Έτσι οι Κουρήτες πήραν θάρρος και άρχισαν επίθεση. Η πόλη κινδύνευε και μοναδική σωτηρία ήταν ο Μελέαγρος.

Όλοι προσπάθησαν να τον πείσουν να μπει στην μάχη, αλλά άδικα! Μόνο την τελευταία στιγμή, όταν πια οι Κουρήτες πάτησαν τους πύργους της Καλυδώνας και πυρπόλησαν την πόλη και μαζί και το σπίτι του, η γυναίκα του Κλεοπάτρα κατόρθωσε να του αλλάξει τη γνώμη. Ο Μελέαγρος πήρε τα άρματά του και βγήκε στη μάχη και έδιωξε του Κουρήτες. Οι Αιτωλοί σώθηκαν, όχι όμως ο ίδιος, ο οποίος δεν πρόλαβε να χαρεί, αφού την κατάρα της Αλθαίας την είχε ακούσει απ' τα βάθη του Άδη η αμείλιχτη και αδυσώπητη Ερινύα".

Η μητέρα του Μελέαγρου Αλθαία και η γυναίκα του Κλεοπάτρα μετά το θάνατο του γιου και συζύγου απ' τη λύπη τους κρεμάστηκαν, ενώ οι αδερφές του απαρηγόρητες θρηνούσαν και μοιρολογούσαν πάνω στον τάφο το θάνατο του. Συμπονώντας τις αδερφές του, η Άρτεμη τις μεταμόρφωσε στα ομώνυμα μυθολογικά πουλιά, τις μελεαγρίδες όρνιθες και τις οδήγησε στο νησί της, τη Λέρο.

